

A füredi Anna - bálon (Zerkovitz Béla)

A füredi Anna-bálon szól a zeneszó,
Lesz is ottan dínom-dánom, szép muzsikaszó,
Ketten ültünk egy asztalnál, ő és én magam,
Nem is szóltunk mi egymáshoz, nem is volt szavam.

Egyszer aztán asztalunkhoz jött a vén cigány,
Megkérdezte, mi a nótád, édes kicsi lány.
De a kislány halkán csendben csak ennyit felelt,
Nincsen nótám, és a nótát nem is szeretem.

Refrén: Akinek nótája nincsen, annak szíve sincs,
Ha nem hiszel a nótában, szívedbe tekints,
Lesz egy fiú, kinek nevét titkolni fogod,
És ahol majd senki se lát, meg is siratod.

Egyszer aztán hallottunk egy igen nagy csodát,
Gazdag úrfi vette el az édes kicsi lányt,
Fehér kocsi várta őket a templom előtt,
Nem is láttak a faluban ilyen esküvőt!

Kilenc szobás palotába vitték az új párt,
Körülöttük a sok szolga lábujjhegyen járt,
De a kislány így sem boldog, könnyes a szeme,
Mert a kertből felhangzik az ismerős zene.

Refrén: Akinek nótája nincsen, annak szíve sincs,
Ha nem hiszel a nótában, szívedbe tekints,
Lesz egy fiú, kinek nevét titkolni fogod,
És ahol majd senki se lát, meg is siratod.

Messze földre mentem én, hogy elfeledjem őt,
Búcsúzóul megállok a fogadó előtt,
Benézek, és mit látok a tomboló tanyán,
Az édes kislány játszott egy kopott zongorán: hogy

Refrén: Akinek nótája nincsen, annak szíve sincs,
Ha nem hiszel a nótában, szívedbe tekints,
Lesz egy fiú, kinek nevét titkolni fogod,
És ahol majd senki se lát, meg is siratod.